

Sygn. akt I C 1586/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 marca 2017 r. w Gliwicach

sprawy z **powództwa D. C. (1)**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda D. C. (1) kwotę 2 006,31 zł (dwa tysiące sześć i 31/100) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.10.2014 r. oraz kwotę 1 419,56 zł (jeden tysiąc czterysta dziewiętnaście i 56/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. oddala powództwo w pozostałej części.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 1586/15

UZASADNIENIE

Powód D. C. (2), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika dnia 20 października 2015 roku wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 261,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu roszczenia wskazał, że w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powód wskazał, że strona przeciwna uznała swoją odpowiedzialność wynikającą z zawartej ze sprawcą umowy ubezpieczenia obowiązkowego, jednak w wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany niesłusznie wypłacił zaniżone odszkodowanie tytułem kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w wysokości 2 469,78 zł. Powód nie zgodził się z dokonaną przez pozwanego wyceną powstałej szkody, z uwagi na co zlecił przygotowanie prywatnej opinii rzeczoznawcy samochodowego, z której wynika, że koszt naprawy to kwota 4 731,42 zł. Kwota ta nie przewyższa wartości pojazdu w związku z tym naprawa jest ekonomicznie zasadna. Kwota dochodzona niniejszym pozwem – 2 261,94 zł stanowi różnicę pomiędzy wysokością poniesionej przez powoda szkody, a kwota już wypłaconą. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wystosowane przez powoda, pozwany odmówił wypłaty. Powód wskazał, że domaga się odsetek od dnia 30 października 2014 roku tj. od daty wymagalności roszczenia przypadającego na 30 dzień od dnia zgłoszenia szkody.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w odpowiedzi na pozew z dnia 4 grudnia 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wyliczonych według norm, przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany nie zakwestionował zasady swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia i potwierdził, że wypłacił na rzecz powoda kwotę 2 469,78 zł. Zakwestionował jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Pozwany podniósł, że kalkulacja naprawy szkody sporządzona na zlecenie powoda, nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem w jej treści nie wzięto pod uwagę amortyzacji uszkodzonego pojazdu, możliwości jego naprawy przy użyciu dostępnych części zamiennych, a także zawyżono stawki za roboczogodzinę.

W toku sprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2014 roku pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący przedmiot własności D. C. (1), brał udział w kolizji drogowej spowodowanej przez innego uczestnika ruchu, ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Poszkodowany zgłosił szkodę w pojeździe ubezpieczycielowi sprawcy szkody, a ten w wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego, wypłacił na jego rzecz odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 2 469,78 zł.

/dowód: okoliczność bezsporna, nadto: akta szkody płyta CD k. 29/

Poszkodowany nie godząc się z przyznaną kwotą odszkodowania, zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Z treści sporządzonej na jego zlecenie kalkulacji wynikało, że koszty naprawy pojazdu wynosiły 4 731,42 zł brutto.

/dowód: prywatna kalkulacja naprawy k. 8-15/

Pismem z dnia 2 marca 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2 261,94 zł do dani 15 marca 2014 roku tytułem dopłaty do dotychczas wypłaconego odszkodowania.

/dowód: wezwanie do zapłaty k. 17-18/

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przy zastosowaniu średniej stawki stosowanej na rynku lokalnym, wynoszącej na miesiąc wrzesień 2014 roku 85 zł za roboczogodzinę oraz przy zastosowaniu oryginalnych części, przy stawce średniej stosowanej na rynku lokalnym wynosi 4 476,09 zł. Naprawa pojazdu przy użyciu oryginalnych części ekonomicznie uzasadniona i nie zwiększy wartości pojazdu, a jedynie umożliwi przywrócenie go do stanu sprzed szkody.

/dowód: pisemna opinia biegłego k. 38-53, uzupełniająca pisemna opinia biegłego k. 75-83/

Z uwagi na kwestionowanie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu i prawidłowości wyliczenia wysokości szkody w kalkulacji pochodzącej od powoda, Sąd – zgodnie z wnioskiem stron – dopuścił dowód z opinii biegłego. Opinia biegłego z zakresu motoryzacji była kwestionowana przez powoda. W związku z zastrzeżeniami, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. Opinia pozwoliła na wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd ocenił ją jako rzetelną, spójną i wyczerpującą. Nadto została wykonana przez podmiot niezainteresowany wynikiem sprawy i posiadający specjalistyczną wiedzę. Z tych względów Sąd uznał ją za w pełni wiarygodną.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł w głównej mierze na okolicznościach bezspornych, a nadto na opinii oraz opinii uzupełniającej biegłego R. P., która w ocenie Sądu była pełna stanowcza, logiczna i spójna, jak również sporządzona w sposób profesjonalny przez biegłego posiadającego stosowną wiedzę fachową.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej nie była przez nią kwestionowana, stąd też w niniejszych rozważaniach należy zauważyć jedynie, iż jej podstawą faktyczną było zaistnienie kolizji drogowej, w czasie której uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący przedmiot własności powoda, a sprawca której w dniu jej spowodowania był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej.

Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 tego przepisu, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu o § 4 powołanego artykułu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Pozwana, jako ubezpieczyciel sprawcy kolizji od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność za zaistniałą szkodę na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2003 r., Nr 124 poz. 1152 ze zm.). Natomiast odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 436 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Między stronami poza sporem pozostawało, że spełnione zostały wszystkie ustawowe przesłanki wynikające z tych unormowań.

Kwestię sporną w niniejszej sprawie stanowiła wysokość należnego powodowi odszkodowania, tj. kwota jaką zakład ubezpieczeń winien wypłacić likwidując poniesioną przez poszkodowanego w kolizji szkodę.

Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń co do zasady jest identyczny jak zakres odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego, który spowodował szkodę. Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1), a w tych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przy tym świadczenie ubezpieczyciela ma umożliwić poszkodowanemu przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego (tj. naprawienie pojazdu). Odszkodowanie powinno ściśle odpowiadać szkodzie. Nie może być ono niższe niż realny, rynkowy koszt niezbędnej naprawy, gdyż wtedy uszczerbek w majątku poszkodowanego nie zostanie w pełni skompensowany. Powołany art. 363 k.c. wprost wskazuje na uprawnienie poszkodowanego (i obowiązek podmiotu odpowiedzialnego za zdarzenie) przywrócenia rzeczy do stanu sprzed zdarzenia lub żądania kwoty w wysokości odpowiadającej kosztom tego przywrócenia.

Ustalając wysokość odszkodowania, w tym w przypadku szkody komunikacyjnej, należy mieć na uwadze, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy, czy w ogóle zamierza ją naprawiać, a także z zaangażowaniem jakich środków pieniężnych ewentualną naprawę dotychczas przeprowadził. Świadczenie zakładu ubezpieczeń ma bowiem dać poszkodowanemu realną możliwość poprawnego naprawienia pojazdu – zaś suwerenną decyzją poszkodowanego jest, czy z tej możliwości skorzysta, a jeśli tak – to jaki standard naprawy wybierze i czy będzie to naprawa częściowa, czy całkowita. Jednocześnie, zakład (towarzystwo) ubezpieczeń odpowiada tylko w granicach normalnych następstw zdarzenia; oznacza to w szczególności, że odszkodowanie obejmuje tylko te koszty naprawy, które mieszczą się w zwykłych, ekonomicznie uzasadnionych, stosowanych na lokalnym rynku cenach tego rodzaju usług. Przy tym, poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać takiego sposobu naprawy, który będzie najtańszy (tj. najkorzystniejszy dla sprawcy i ubezpieczyciela), lecz może skorzystać z każdej z dostępnych na rynku możliwości naprawy pojazdu, pod tym jedynie warunkiem, że zakres i standard naprawy uzasadniony jest ekonomicznie, a koszt naprawy nie będzie przekraczał normalnej wartości napraw o takim zakresie i standardzie. Stąd też, nie jest objęty odszkodowaniem koszt naprawy nieuzasadnionej ekonomicznie, podnoszącej standard pojazdu w stosunku do stanu

sprzed wypadku albo o koszcie w sposób nieuzasadniony znacznie przewyższającym wartość porównywalnej naprawy w pozostałych warsztatach i autoryzowanych serwisach.

Należy przy tym zauważyć, że przedsiębiorcy oferujący usługi w zakresie napraw pojazdów stosować mogą różne ceny tych usług – stąd też koszt tej samej naprawy może być różny nawet w obrębie lokalnego rynku. To samo zastrzeżenie odnosi się do części zamiennych. Pojawia się zatem problem tego, do jakiej wysokości koszt naprawy objęty będzie odszkodowaniem.

Zagadnienie to dokładnie przeanalizował Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 Sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 roku, (III CZP 80/11, publ. w Monitorze Prawniczym 2012/9/450), wskazując, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Z kolei w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (III CZP 32/03, publ. w OSNC 2004/4/51), Sąd Najwyższy stwierdził, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (w tym koszty usługi naprawy), ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Obie cytowane wyżej tezy orzeczeń Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela i przyjmuje jak swoje.

Ustalając wysokość odszkodowania należnego powodowi w rozpoznawanej sprawie, Sąd oparł się na opinii głównej oraz opinii uzupełniającej biegłego sądowego R. P. , uznając ją za w pełni przydatną i miarodajną przy czynieniu ustaleń faktycznych w zakresie kosztów naprawy pojazdu powoda. Za taką oceną opinii przemawiała zdaniem Sądu jej rzetelność oraz logiczne uzasadnienie zawartych w opinii wniosków. Biegły przeprowadził wycenę naprawy za pomocą programu A., uwzględniając obok kosztów części, także koszty pracy. Koszt uzasadnionej naprawy pojazdu poszkodowanego został oszacowany przez biegłego na kwotę 4 476,09 zł brutto. Kwota należnego powodowi odszkodowania uwzględnia koszty naprawy uszkodzeń pojazdu przy zastosowaniu oryginalnych części, a to z uwagi na fakt, iż zastosowanie do naprawy pojazdu oryginalnych części zamiennych jest ekonomicznie uzasadnione, technicznie prawidłowe i nie spowoduje obniżenia walorów technicznych pojazdu.

Uznając opinię biegłego za całkowicie przydatną dla ustalenia okoliczności istotnych w sprawie, Sąd przyjął również dla ustalenia kosztu uzasadnionej naprawy pojazdu koszt usług związanych z tą naprawą. W szczególności Sąd miał na uwadze, że koszty tych usług zostały obliczone według stawek średnich stosowanych w warsztatach samochodowych, a obowiązujących na terenie województwa (...) w 2014 roku, odpowiadających realnemu, rynkowemu kosztowi tego rodzaju naprawy. Jak wyjaśniono już powyżej, biegły precyzyjnie wyjaśnił zastosowany przez niego mechanizm obliczenia średniej stawki usług naprawczych.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na podstawie opinii biegłego – przyjął kwotę 4 476,09 zł brutto jako uzasadniony koszt naprawy pojazdu poszkodowanego w związku ze zdarzeniem z dnia 29 września 2014 roku.

Między stronami bezsporne było, że na etapie przedsądowym pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2 469,78 zł. Mając na uwadze, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu poszkodowanego wynosił 4 476,09 zł brutto. Zasadzeniu na jego rzecz podlegała kwota 2 006,31 zł, która mieści się w różnicy między wcześniej wymienionymi kwotami.

Powództwo ponad należną kwotę tytułem naprawy przedmiotowego pojazdu należało oddalić.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). W myśl art. 14 ust. 1 powołanej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc

od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód zgłosił szkodę dnia 29 września 2014 roku, z uwagi na co należne powodowi odsetki winny zostać liczone od dnia 30 października 2014 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy stronami ustalając, że powód utrzymał się z żądaniem pozwu w 89 %. Powód poniósł koszty w wysokości 1 679,26 zł, na które złożyły się kwoty: 114,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu 600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r poz 461 z późn. zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 948,26 zł tytułem wynagrodzenia biegłego. Pozwany poniósł koszty w wysokości 617 zł , na które złożyły się kwoty: 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r poz. 65 z późn. zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 419,56 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Grzegorz Korfanty